

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi polt in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 28. velikega srpana 1896.

List 35.

Zahvala in slava Mariji.

Zahvale spev iz serc nam sili,
V nadzemski svet vesel kipi.
Na slavo materi Mariji
Krepko navdušen se glasi.

Pozdravljena nebes Kraljica!
O. slava Ti, stvarjenja kras!
Ti naša moč, radost in sreča,
Terpinom nam vedriš obraz.

Naj nam grozé pogubni časi,
Brez tolažila nismo mi.
Ti vselej nam zavetje varno
In bramba vsem najboljša si.

Dovolj zahvale, o Marija
Ti nismo zmožni dati zdaj,
Pomozi pa, da k Tebi prišli
V veselje rajsko bi kedaj.

Nezgode vsake gori prosti,
Slavili bomo Te serčno,
Da petja hvalnega odmeval
Nebeški dom na veke bo.

J. P. Belostenski.

Poročilo

veleč. g. kanonika Flis-a o duhovskem društvu „duhovniki molivci sv. Rešnj. Telesa“ pri prvem evharističnem shodu v Ljubljani 30. julija 1896.

(Dalje.)

Kaj lepo in pohvalno izražajo se sv. Oče Leon XIII. o tej družbi v lastnoročno podpisanim pismu, ktero so poslali glavnemu vodju S. A. za nemške dežele dne 20. aprila 1896: glasi se tako-le: (Glej „Zg. Danico“ št. 31.) Ta prelepi „Breve“ je v več ozirih jako zanimiv

in spodbuden za nas: prvič zato, ker se sv. Oče sami veselé te družbe (singulari nos jucunditate affecerunt) in so prepričani, da ni boljšega pripomočka za življenje, ako hoče biti v resnici kerščansko, kakor Zakrament ljubezni Jezusove. (Nihil etenim existimamus sive efficacius ad excitandos animos ad sobrie justaque vivendum.)

Drugič sv. Oče priznajo, da je ta družba času jako primerna. (. . . pietatem hoc maxime tempore proveli et amplificari cernimus). Tretjič, od vednega češčenja pričakujejo mnogo sadu za preganjano sv. Cerkev, ako toliko tisuč moli in prosi Jezusa, naj ji v zadregi pomaga. . . (quos sanae laetitiae fructus nos expectabimus.) Četrtič sv. Oče to družbo duhovnikov in vernikov pohvalijo, pa ne samo pohvalijo marveč na vso moč želé pospeševati (laude prosequi et impense fovére.) Slednjič podelijo družbi duhovnikov in vernikov svoj apostolski blagoslov. Še nekaj je v tem pismu jako pomenljivo, namreč sv. Oče so tega mnenja, da se molitve opravljajo pred izpostavljenim sv. R. Telesom: (Apostolicam benedictionem . . . sacerdotibus et fidelibus universis qui publicae propositae Eucharistiae adorandae consociati sunt amantissime impertimus.)

To pismo sv. Očeta nas veseli prav serčno, ker kaže, da naša družba stoji na pravi podlagi, da, sv. Oče so ji jako naklonjeni in spoznajo važnost te molitve.

Pri nas je bila ta družba še neznana, ko je po Francoskem in Nemškem že jako lepo cvetela. Zvedeli smo o njej po „Linzer Quartalschrift-i“, v kateri je P. Beninger S. J. v Rimu opozoril nas na njo; številka, ktero ima prvi ud naše škofije, je toraj že 20.802. Prvi udje vpisovali so se na Dunaji, kjer je bil glavni

vodja za vso Avstrijsko; pristopali so polagoma, novi udje, zato je glavni vodja prosil poročevalca (g. kan. Flis-a — Op. vred.), naj sprejme vodstvo za ljubljansko škofijo, kar je z milostnim dovoljenjem Prezvzišenega z veseljem storil v nadi, da se bo družba še bolj ukrepila in širila. In res je družba rastla in rastla tako da imamo danes lepo število 170 duhovnikov vpisanih. Dva je Gospod Bog poklical v večnost, namreč gospoda dekana Kožuha in župnika Mesarja. Bog jima daj plačilo, da Ga gledata od obličja do obličja, katerega sta, akoravno bolelna in priletna, molila skritega v presvetem Zakramentu. Kako jima je bila ta družba pri sercu, kaže to, da je eden nju, ko je bil opomnjen zaradi pošiljatve libela, lepo prosil, naj se ne izbríše iz družbe, ker bo vse natanjčno opravljal, kolikor mu bo bolezen dopustila.

Nekaj težav dela libel, vzdiguje se napuh, zakaj bi moral odgovor dajati vsak mesec o spolnovanji družbene dolžnosti. Toda ta libel je bistveno potreben, da je društvo res to, kar hoče biti. Koliko drugih lahkih bratovščin je, v ktere jih je sicer jako mnogo vpisanih, pa dolžnosti jih spolnuje le malo. Kolikrat bi se ta požertovalnost, ktere zahteva naša družba, gotovo opustila, ko bi ne bilo treba pošiljati libela. Na prvi pogled je to res težko in sitno, toda le nekoliko zatajevanja iz ljubezni do Jezusa je treba, in vsa težkota mine. Kaj bo to težko, če pomislimo, da morajo po samostanih javno se obtožiti svojih napak. Ta libel je pa tudi po drugi strani jako koristen, kajti napišejo se lahko nanj razne želje, resne prošnje v raznoverstnih dušnih ali telesnih potrebah. Ti libeli polože se v posebni posodi pred sveto R. Telo, leže ondi celi mesec, in gospodje očetje evharistijani v te namene molijo. Gotovo ta molitev ne bo brez sadu. —

Nekterim je morebiti tudi bratovščin tudi za duhovnike vse preveč, toraj je ta nepotrebna, ker imamo že druge, n. pr. bratovščino presv. Serca in „Perseverantia“. Toda nobena ni odveč, kajti druga drugo blagodejno podpira. Vsim je namen posvetiti duhovnika in sicer bratovščini presv. Serca s zvestobo pri spolnovanji vsih dolžnosti duhovskega življenja, naši bratovščini pa zlasti z gorečo molitvijo pri nogah Gospodovih v presv. Evharistiji. Akoravno družba S. A. kot edino dolžnost zahteva le po eno uro molitve na teden, vendar se bo vpljiv te ure kazal gotovo v vsem duhovskem življenji, kajti ta ura približa duhovnika vedno bolj in bolj njegovemu Božjemu izgledu: pripelje ga v vedno ožjo dotiko v duhu in s pravim namenom. Ta ura molitve ohrani

duhovnika v družbi sv. Evharistije, katero sv. Tomaž imenuje: „Ratio et finis omnium sacramentorum, specialiter vero ordinis (Začetek in konec vseh zakramentov, posebno pa mašnikovega posvečevanja).“ Dalje, kje presveto Serce boljše, popolnejše in vspešnejše zamoremo častiti, kakor pred tabernakelnom, kjer je bistveno pričujoče? Kje se je prikazal ljubi Zveličar blaženi Margariti? Vselej v sveti hostiji. Zarad kterih razžalenj se je pritožil Gospod? Le zarad onih, ki se mu gode v presvetem Zakramentu. In ktere akte zahteva v zadoščenje? Le evharistične akte. V tabernakelju pričakuje, da ga počastimo, molimo, ljubimo, ga prosimo odpuščanja, tukaj je pričujoč, da se nam razodeva in nam deli svojega duha. (Konec prib.)

Sv. Emigdij.

13. avgusta.

Ko je lani silovit potres obiskal našo domovino, smo se pač opravičeno ozirali po priprošnjikih zoper to grozno šibo Božjo. In naš prevzvišeni nadpastir priporočili so našo škofijo v teh strašnih časih potronom zoper potres in ti so: sv. Aleš, sv. Francišek Borgijas in pa sv. Emigdij. God zadnjega svetnika smo obhajali dne 13 avgusta. Ker je življenje tega svetnika med vsemi tremi priprošnjiki zoper potres najmanj znano, zato se nam je zdelo umestno tu podati kratek popis njegovega življenja in delovanja.

Sv. Emigdij je bil rojen iz imenitne francoske rodovine v Trieru na Nemškem. V 23. letu svoje starosti postal je vkljub vsemu nasprotovanju svojih malikovalskih starišev kristjan in je kerščansko vero prav stanovitno spoznaval. Živel je skromno s svojimi tremi učenci, Evplom, Germanom in Valentinom. Človeških razveseljevanj se je ogibal, tembolj pa se je pečal z Božjimi stvarmi in ves je gorel ljubezni do bližnjega. Da bi toraj več zamogel koristiti, podal se je v Rim. Tu ga je sprejel neki rojak na otoku reke Tibere in svetnik mu je ozdravil s sv. krstom hčer, katero je že pet let terla nezdravljiva bolezen. Ko je kmalu potem nekemu s tem oči odperl, da je čezenj naredil znamenje sv. križa, imelo ga je ljudstvo za sinu Apolonovega in ga je vleklo v tempelj Eskulapov. Tam je povedal, da je kristjan in po njegovi priprošnji so mnogi, ki so zastonj prosili malike pomoči, zadobili svoje zdravje. Razderl je žertvenike in sterl kip Eskulapov ter ga vrgel v Tiberu. Ker se je vsled tega 1300 paganov in vsi Eskula povi duhovniki spreobrnili, bil je mestni glavar Postumij Tician silno razjarjen in ga je hotel

uničiti, pa angelj Božji je Emigdija obvaroval pred namestnikovo jezo. Svetnik se je podal k papežu Marcelu, ki ga je posvetil za škofa in ga poslal v mesto Askulum. Na poti v to mesto storil je mnogo čudežev in veliko ljndij pridobil za Kristusa. Kakor hitro pa je Emigdij prišel v Askulum, zbežali so hudobni duhovi med grozovitem tuljenjem iz vseh svetišč in iz vseh malikov in so tako naznanjevali, da je prišlec vzrok njih bolestij. Kričali so: „Konec, konec, glejte, Emigdij pride, zvest služabnik Kristusov: to je za nas grozovit dan.“ Ljudstvo je bilo od sile razdraženo in hotelo ga je umoriti. Ko zasliši ta hrup Tolimi, mestni glavar, pokliče Emigdija k sebi in ga z mnogimi besedami spodbuja, naj počasti Jupitra in Angarijo, zavetnico mesta Askula. Toda zastonj: obljubi mu tudi svojo hčer Polizijo za ženo. A Emigdij kersti Polizijo in še drugih 1600 ljudi in sicer z vodo, katero je na čudovit način iz skale priklical. To pa razkači Polimija tako, da ukaže svetemu škofu glavo odsekati. Ko se je to zgodilo, se njegovo truplo brezglave čudovito vzdigne, pobere svojo na tleh ležečo glavo in jo nese 300 korakov daleč do onega kraja, kjer je Emigdij po navadi molil. (Zato se sv. Emigdij slika brez glave, katero nosi na svojih rokah.) Njegovo glavo so potem prenesli v veliko cerkev, kjer so jo od nekdanjaskulanski prebivalci in pa tudi ljudje častili do današnjega dne. Preterpel je mučeniško smert za vladanja in preganjanja cesarja Deoklecijana. —

Neizmerno veliko je število čudežev, s katerimi je Bog svojega služabnika Emigdija povelical. Ozdravljeni so bili po njegovi priprošnji bolni, pomagano je bilo revežem, razprtije so bile poravnane, zlasti pa je svetnik čuval mesta pred potresom in ravno zato je postal priprošnjik zoper to šibo Božjo. Laško deželo so že od nekdanj obiskavali hudi potresi, ki so porušili cela mesta in vasi. A prebivalci mesta Askulum so se zatekli k sv. Emigdiju in mogočna njegova priprošnja je čudovito varovala mesto. Tako je mesto Askulum ostalo nepoškodovano v letih 800, 1116, 1300, 1456, ko je podzemska sila razdejala mnogo mest. Zlasti pa se je skazala pomoč svetnikova l. 1703. Sk zi cele tri mesce divjal je potres po celi Italiji, tako da v nobenem mestu več niso mogli stanovati. Nešteta so mesta, tergi in vasi, ktere je potres razderl, a Askulum stal je nepoškodovan in nobene sledi potresa ni bilo v mestu. Gotovo je to čudno, ker so v Rimu samo za vezi, s katerimi so zvezali popokane hiše, porabili več ko 500.600 škudov. Prebivalci mesta Askulum pa so tudi bili v vednem tekmovanju s svetnikom. Ti so se

namreč neprestano tri mesce postili, molili, milošnjo dajali, v obhodih prosili pomoči od zgoraj, se zatajevali na vse načine, svetnik pa je vedno zvesto čuval svoje mesto in je obvaroval pred nezgodo.

Pa ne samo mesto Askulum je bilo deležno njegove pomoči, ampak tudi vsak drug, ki ga je na pomoč klical. — Nek majhen kraj blizu Askula je bil priča sledečega čudeža. Neka žena je šla v sosednjo hišo po olje, tu se strese nagloma zemlja in zabobni, zidovi zahršče in strop ned njo se jame udirati. V tej stiski pokliče sv. Emigdija na pomoč in nalomljeni tramovi obvide v zraku kakor od nevidne moči zaderžani, ženi pa se ne zgodi nič žalega, le prah udirajočega se stropa jo pobeli. Sv. Emigdij jo je rešil.

Drug čudež. Viktorija Ferreti, doma iz Askula in posebno sv. Emigdiju priporočena, bila je omožena že dokaj časa. Ko je bila v Aksili v cerkvi sv. Filipa ravno pri spovedi, zabobni zemlja in se strese tako, da se cerkev sesuje in pobije vse, ki so bili v cerkvi, tudi Viktorijnega siaka in pestunjo, da celo spovednika, kterege je od Viktorije ločila le deska. A ona, dasi do vratu vsa v razvalinah in posipu, ostala je živa in ni nehala slaviti mogočnega patrona.

L. 1730, 12. majnika napravljal se je Emigdij Nikolaj Pacifisi, klerik in učenc govorništvav ravno v šolo, kar se strese hiša in klerik pokliče sv. Emigdija na pomoč ter skoči proti vratom, ki se na čudovit način sama odpro, dasi so bila zapahnjena. Komaj je zunaj zagromi poslopje in da ni sv. Emigdij svojega varovanca izpeljal, bil bi posut.

Se enkrat povdarjamo, nešteti so čudeži, s katerimi je Bog poveliceval svojega služabnika zlasti v potresnih časih. Le nekaj smo jih navedli, da tudi Slovenci zadobe zaupanje v sv. Emigdija, in se k njemu zatekajo s silno prošnjo, naj bi nas Bog varoval v prihodnje strašne šbe potresa na priprošnjo sv. Emigdija. Bog nas usliši!

(Po „Acta Sanctorum, 36, Augusti Pan. II. die quinta).
F. S. W.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Predoselj, dne 19. avg. (Obhajanje zlate maše preč. g. Jožefa Kerčona, kn šk. duh. svetnika, župnika, in dr. v Predosljih dne 2. avg. 1896.)

•Te Deum laudamus.

•Tebe Bog hvalimo. —

Pač z veselo — hvaležnim srcem duhovnik po preteku petdesetih let, ki jih je preživel v mašniškem stanu, zapoje „Te Deum laudamus“, spominjajoč se neštevilnih dobrot, ki jih je v teh letih prejemal od Boga kot poseben varovanec Gospodov. In tega var-

s'va mu je bilo treba — brez njega bi ničesar ne dosegel. Saj je Gospod rekel, razpošiljajoč svoje apostole: „Jaz vas pošljem kakor ovce med volkove.“ Da pa ovca med volkovi ne le živa ostane, ampak da tudi kaj delati more, da more celo volkove nekako v ovce spremeniti, k temu je pač treba čudežne pomoči Božje. In duhovnik v svojem življenji spoznava, kako natančno spolnuje njegov Božji Učelnik dano obljubo: „Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“ Na podlagi te misli je v lepem cerkvenem govoru preč. g. dekan Mežnarec pri zlati maši preč. g. Jožefa Kerčona, župnika in duh. svetnika v Predosljih dne 2. avg. prav lahko umevno in v serce segajoče razkazoval, zakaj posebno danes pri zlati maši gosp. zlatomašnik in z njim vsa fara družijo svoj glas, in poje: „Te Deum laudamus!“

„Dobrot, ktere je gosp. zlatomašnik v petdesetih letih od Gospoda sprejemal, in vseh del v povikšanje Božje časti in zveličanje duš, ki jih je gosp. zlatomašnik v petdesetih letih dopolnil, pravi g. pridigar, pač ne morem sedajle v pol ure vseh naštetih. Pa saj je vam, njegovim farmanom, zlatomašnikovo delovanje v Gospodovem vinogradu dosti znano, ker ste že nad 30 let priče njegovega duhovskega delovanja. Kolikokrat mu je bila pri težavnem delu pomoč Božja najbližja, ve najbolje sam gosp. zlatomašnik. Sad pa, kterege je g. zlatomašnik dosegel s svojim trudom, znan je le Bogu, zapisan je v bukvah življenja — mi se danes le pridružimo hvalnemu spevu g. zlatomašnika, in z njim kličemo: Te Deum laudamus! Hvala Bogu za obilo pomoč, ki jo je skazoval g. zlatomašniku, in z njim vsej fari. Gospod mu je ohranil življenje, med tem ko drugih njegovih sošolcev, ki so bili videti trdnejši, ni več; Gospod je blagoslovil njegovo delo na prižnici, v spovednici, v šoli, pri bolniški postelji, pri umirajočih; Gospod mu je navdal posebno ljubezen do Marije, rečem otroško zaupanje do nje, da je med vernimi Slovenci kot vnet častilec Marijin širil njeno čast posebno s Šmarnicami, katerih je več spisal Gospod mu je pomagal, da je vkljub temu, da niti farna cerkev, še manj pa podružnice nimajo dosti plemenjenja, vendar po modrem gospodarstvu vse cerkve te fare tako lično prenovil, dve podružnici razun zvonikov, ki sta stara ostala, na novo sezidal, in posebno lansko leto farno cerkev sv. Siksta po okusnem prenovljenji spremenil v zares veličastno hišo Božjo. Res prijetno je iznenaden človek, ki stopi v lepo vašo cerkev. Globoko pomenljive so vse slike, pomenljivi spet posebno vsi okraski v prezbiteriju, kateri vsi opazovalca spominjajo neskončnega zaklada, ki je tukaj med nami — presv. Rešnjega Telesa. Za vse to, in zraven za vse tisto, kar je gosp. zlatomašnik s pomočjo Božjo še dosegel, in o čemur le Bog sam ve, gre danes Gospodu hvalni spev „Te Deum laudamus“. — Tako nekako je govoril preč. g. dekan.

Da pa farmani tudi res vedo ceniti dobrote, ki jih jim je Gospod po gosp. zlatomašniku delil skozi 32 let, in da se s svojim duhovnim očetom veselijo dneva njegove zlate maše, pokazali so tudi v djanji. Pripeljali so obilno mlajev, med njimi 14 velikanskih, da je bil prostor pred župniščem in do cerkve kaj krasno ozaljšan, z mlaji, papeževimi, cesarskimi, narodnimi in habsburškimi zastavami kar obsejan. Tudi

iz zvonikovih lin so vihrale štiri večje zastave: papeževa, narodna, cesarska in habsburška.

V saboto na večer pred slavnostnim dnevom zbere se cela frara pred župniščem, velik prostor bil je kar natlačen zbranega ljudstva. Nekak začetek vse slavnosti napravi seveda mogočni strel iz topičev, kteremu je kakor odmev odgovarjal zopet strel na Suhi in v Britofu. Rakete so visoko švigale v zrak, od časa do časa pa je umetalni ogenj razsvetlil temno noč. Razvije se dolga vrsta šoli odraslih dečkov, nosečih svitle lampijone v raznih barvah. Ta ognjeni spreved pomika se po cesti nekoliko na okoli, potem pa se zopet vrne pred župnišče. Postavijo se v kolo, sredi med nje pa stopijo domači pevci, ki zapoje g. zlatomašniku v čast tri lepe pesmice. Na izražene želje pride g. zlatomašnik pred župnišče, starejši ključar farne cerkve pa se mu zahvali v imenu cele fare za skrbno vodstvo fare skozi 32 let, izražajoč veselje vse fare nad današnjim dnevom in željo, naj miostni Bog ohrani tudi še po zlati maši gospoda zlatomašnika fari sv. Siksta še mnogo mnogo let! Ko je že vsa večerna slavnost minula, je pa še dolgo v noč stolp farne cerkve, obsejan z nebrojnimi lučicami, razsvitljeval nočno tmino.

(Dalje sledi)

Iz Bohinja. Kako srečna je fara, kako srečen celi kraj, ki ima novomašnika! Saj se pa tudi po pravici vesele domačini nove maše svojega rojaka, ker zopet je jeden iz njih srede postal vreden biti posredovalec med njimi in med Bogom. V tem oziru je letos posebno srečna bohinjska dolina, ki ima hkrati tri novomašnike v svoji sredi. Pervi g. Luka Preželj, doma iz Boh. Bistrice; zaradi bolehnosti ni mogel imeti slovesne nove sv. maše, ampak je koj drugi dan potem, ko je bil posvečen, stopil v Ljubljani k oltarju in Bogu daroval pravo živo Jagnje Božje. Sedaj je ta gospod doma in upamo, da se bo nekoliko okreščal, kar mu Bog daj! — Drugi novomašnik, tudi iz Boh. Bistrice doma, je zapel novo mašo dne 2. avg. v Srednji Vasi in to je g. Janez Smukavec. Hudo je prej ta dan lilo in silno smo bili v skerbeh za vreme prihodnjega dne. Pa nagloma se je prevedrilo in v soboto zvečer, ko se je novomašnik pripeljal v Srednjo Vas, je bil lep jasen večer. Srednja Vas je bila kaj lepo ozaljšana. Štirje slavoloki s pomenljivimi napismi so Bohinjcem kazali pomen nove maše; mnogo zastav je plapolalo v lahnem vetriču in krepko je odmeval strel iz možnarjev po dolini. Tudi lepa cerkev je bila prav lično in čedno ozaljšana. — V nedeljo ob 10. uri pomikal se je dolg spreved svatov od župnišča k cerkvi mej slovesnim pritrkavanjem in streljanjem. Ko je novomašnik na pomoč poklical sv. Duha, stopil je veleč. g. župnik gorjanski Janez Ažman na prižnico in je v njemu lastni, poljudni in jedernati besedi razlagal rek sv. pisma: „Niste vi mene poklicali, ampak jaz sem vas poklical.“ Obernil je ta rek na novomašnika, kterege je Bog po mnogih skušnjah pripeljal v ta vzvišeni stan, a tudi splošno podal je nekaj lepih misli o duhovskem poklicu. Po pridigi je bilo darovanje za novomašnika in potem sv. maša, pri kateri je novomašniku streglo 12 duhovnikov in bogoslovcev. Po sv. maši pa je novomašnik podelil ljudem še novomašniški blagoslov in potem pomikal se je spreved zopet nazaj v župnišče. Popoludne ob 3. uri so bile pete litanije in potem so se zopet svatje malo poveselili

ter slednjič veseli razšli domov. — Čez teden dni t. j. 9. avg. pa je pristopil tretji Bohinjec k oltarju Gospodovemu g. Janez Godec, doma iz Boh. Bistrice. Že tako krasna bistriška cerkev je bila za ta slovesni dan primerno ozaljšana, pot od župnišča do cerkve obsejana s smerečicami, od cerkve do doma novomašnikovega pa več slavolokov in mlajev. Malo je sicer hotel nagajati dež, a sile vendar le ni bilo. — Po odpetem „Veni Sancte“ stopil je na prižnico č. g. F. S. Finžgar, nekdanji bistriški kapelan, sedaj kapelan na Jesenicah in v zbranih besedah pokazal je vzvišenost stanu, kterege si je novomašnik izvolil, a tudi njegove težave. Po darovanju je novomašnik med obilno azistencijo čversto pel novo mašo. Po sv. maši podali so se svatje na dom novomašnikov, ki je bil praznično in prav lepo ozaljšan. V hladni lopi sedli so gostje h kosilu. Napivalo se je novomašniku, njegovemu očetu, papežu škofu, cesarju, domovini itd. Verli pevski zbor domačih pevcev, ki je tudi v cerkvi dobro izveršil svojo nalogo, zabaval je goste s krasnimi domačimi pesmi. Po litanijah so pa prišli proti večeru gostje iz Cirknega, ki so se ravno napotili gledat si krasni Bohinj Domači in cirčniški pevci so se združili in skupno zapeli več narodnih pesnij. Tako je hitro, prehitro potekel čas zabave in gostje so se podali k sladkemu počitku. — Vsem trem gg. novomašnikom - Bohinjcem pa želimo naj bi dolgo vspešno in krepko delovali v vinogradu Gospodovem, da bi učkali svoje zlate maše in bi šli potem po zasluženno plačilo v nebesa!

Razgled po svetu.

Nemčija. Princ Maks, o katerem je že poročala „Danica“ v zadnji številki, opravil je 1. avgusta svojo novo mašo v kraljevi kapeli. Da je bila kapela, zlasti oltar v njej, krasno ozaljšana v ta namen, tega ni treba še posebej povdarjati. Prelepe slovesnosti so se vdeležili skoro vsi člani kraljeve hiše. Vdeležili so se jo tudi škof ajhstetski, apostolski vikar saksonski, škof dr. Wahl, veliko katoliških duhovnikov, zastopniki katoliškega plemstva in drugi dostojanstveniki. Vsega skupaj so izdali 300 vstopnic. Kraljevi novomašnik Maks se je oblekel v zakristiji v lepo belo mašno obleko, katero mu je stkala kraljica sama, in tako spremljan od obilne in visoke azistence stopil je novomašnik pred oltar Gospodov. Po evangeliju je imel škof dr. Wahl slavnostni govor na novomašnika in visoke goste. Rekel je med drugim, da se je princ ravnal po besedah sv. pisma: „Kteri izmed vas hoče zidati stolp, ta naj se vsede, premišljuje, koliko, stane, in če bo mogel do konca prignati.“ Tako je tudi mladi princ dobro popred premislil predno je stopil pred stariše s to izjavo, da hoče postati duhovnik; storil ta sklep popolnoma prostovoljno, brez kakega vpliva od druge strani, poslušen samo glasu in klicu Božjemu.“ Ko je škof potem mojsterski slikal razmerje med duhovnikom in ljudstvom; ko je popisoval dolžnosti duhovnikove do ljudstva in narobe, pristavil je konečno: „Visoki princ-novomašnik blagoslovite tedaj s svojim novomašnim blagoslovom Nj. veličanstvo, kralja-očeta, kteri Vam je slednjič vendar le dovolil mašniški stan če tudi po nekem obotavljanju; blagoslovite ga, naj ga Bog ohrani pri dolgem življenju še zdravega in krepkega. Blagoslovite tudi kraljico-mater, ktere sercé

je vedno gorko bilo za Vas in ktera Vam je s solzami v očeh tkala današnjo mašno obleko. Blagoslovite tudi vse svoje bližnje in daljne sorodnike, vso svojo kraljevo hišo, naj cvete in vspeva. Blagoslovite vse zbrane goste. Blagoslovite saksonsko ljudstvo in njegovo domovino; blagoslovite to hišo Božjo, v kateri je pred 84 leti član Vaše hiše, škof Klemen Wenceslaj, opravil prvo daritev. In konečno prosim Vašega novomašnega blagoslova za se in za celo duhovščino!“

Tako se je tudi zgodilo. Med sv. mašo je princ Maks obhajal vse člane kraljeve hiše. Po sv. maši je je dal novomašni blagoslov najprvo kralju in kraljici, potem posameznim članom kraljeve hiše in slednjič vsem pričujočim. Slovesnost je terpela dve uri. Zvunaj cerkve na cesti je mnogobrojno občinstvo v špalirju pozdravljalo presrečne visoke svate.

Velika čast, največje dostojanstvo za človeka na tem svetu je, ako je kraljevi sin, sploh član kraljeve hiše. Tu je v zvezi z najvišjo osebo v državi — s kraljem samim. A večja čast za duhovnika pa je, da je služabnik Gospodov. Kajti tu je dan za dnevom v zvezi z najvišjim Kraljem - Bogom samim. In to je duhovnikov največja sreča, pravi ponos, najlepša dika, najslajše veselje, da so služabniki Jezusovi. In te časti ne dajo za milijone sveta. Nespametno je in naravnost neprijateljski, mladega človeka odvracovati od semenišča; češ škoda za te, da bi postal duhovnik; tvoji talenti se dajo drugje bolje porabiti itd. . . . Torej škoda bi bila sramotno, nečastno bi bilo služiti najvišjemu Gospodu! — O liberalni svet, kakó si slep!

S Prjedora. (Zahvala in poterdilo.) Hvala Bogu! Z veliko hvaležnostjo smo prejeli blagodušne milodare 74 glđ. — sedemdeset i štiri goldinarje za novo cerkev sv. Jožefa — sv. Družine nazareške. Gospod Bog Vam in vsem dobrotnikom te velepotrebne cerkve plačaj tisočerno!

V veliki stiski in potrebi smo, ker dozidava in doveršuje se zvonik cerkve sv. Jožefa. Iskreno se opravljajo in se bodo opravljale molitve za vse dobrotnike, za Vas in v namene Vaše, in sicer od Velikega do Malega Šmarna; opravljale se bodo tu sv. maše še osobito za dobrotnike in dobrotnice te cerkve, koji pomagajo, da se to sv. delo doverši. In to bode pomoglo, da se koristna in dobrodela podjetja v Sloveniji, osobito v slavni škofiji ljubljanski, pospešijo, vmnože, napredujejo in obilne dobre sadove donašajo, v kar bodeta pomogla Marija Devica in sv. Jožef! Hvaležni:

Rimo katoliški župni ured sv. Josipa u Prjedoru; dne 15. avg. 1896. J. Anton Babić, župnik.

Br. Alphons Marija, cerkveni odbornik i oskerbitelj.

Zgodovina samostana Mariannahill. (Dalje. — Piše P. E. D. Trapist v Marianhill u.) Čez kake 3 mesece pride vstanovitelj te naselbine nekega večera v Dunbrody in pove s solznimi očmi, da ne more več pomagati. Škof, ki ni sicer tudi v najtežavnejšem položaju izgubil ravnotežja, je bil pri tem poročilu ves potert. „Največje delo, katero sem kot škof v južni Afriki izveršil, je to, da sem poklical Trapiste.“ je rekel škof, „toda to delo presega moje moči! Hotel sem imeti misijonarjev, ki ne bodo toliko z besedo učili, temveč veliko bolj z dejanjem; toda ne smem se veseliti vašega delovanja, temveč vas moram pustiti, da greste, kamor hočete —.“ Solze zaduše

nadaljne besede plemenitemu škofu. Jedel in pil ni ničesa, le jokal je na razvalinah misijonskih načrtov, kakor nekdanji prerok Jeremija v Jeruzalemu. — Na tako žalostni način je bila pogodba pretergana, in P. Franc bi smel oditi s svojimi brati takoj v Evropo; kljub neznosnemu položaju ni hotel dopustiti, da bi šla vsa stvar na vodi. Toda, peklena kača se je še enkrat zagnala proti neustrašenim bojevnikom Kristusovim. Trije francoski duhovniki, ki sicer niso bili Trapisti, temveč so hoteli le biti deležni pri vstanovitvi misijona, če bi šlo vse po sreči. — skušali so brate razdvojiti; kajti kakor hitro je krušni oče (škof) mertev, gredo otroci narazen. Vsi bratje bi bili, ne glede na „Marijo-zvezdo“, kjer bi jih gotovo z največjim veseljem vsprejeli, po francoskih samostanih ljubeznjivo vsprejeti. Kolika skušnjava za brate, ki so videli pred seboj vedno terpljenje in pritergovanje, — če ostanejo tu; v drugem slučaju pa, če odidejo, — sicer ne ravno prijetno, vendar mirno in brezskerbno življenje!

Tudi v tej kritični uri ni izgubil P. Franc zaupanja v Boga. Da bi začeli zdaj zidati, — na to delo niti misliti ni bilo. Treba je bilo napraviti več prostora in porovati s korenino drevje, germovje in ternje (kdor je bil kedaj v južni Afriki, že vé, kaj se to pravi,) in nekaj vsaditi, ker jedila so pohajala.

Zdaj je šlo vse, s P. Francom na čelu, oboroženo s sekirami in drugim orodjem med „krasne“ ternjeve gozdove. Skozi devet mesecev se je glasilo vsak dan povelje: „Goščavje iztrebiti!“ Ko so že precejšnji kos gozda iztrebili, so preorali in nasejali žita. Komaj je pa pognalo, — ni padla nobena kapljica dežja na sesušena tla, — in žito se je posušilo. — Nekaj so vendar dosegli z umetnim škropljenjem, — toda še tisto so hotele požreti razne živali, zlasti opice, katerih se je nabrala kar cela vojska okrog obdelane zemlje. Kdor je znal streljati, je moral vzeti puško in iti nad opice, kdor pa ni bil strelec, je vzel nekaj boben in šel okrog polja na sprehod.

„Ko smo jih že cele kupe nastreljali,“ je pripovedoval neki pater, ki je bil tudi zraven, „in so noč in dan tam okoli razbijali, — se je na stotine opic petdeset korakov od nas po vejah igralo, kakor bi se nam posmehovale.“

Čez dve leti (1879—81) so poklicali P. Franca pred generalni kapitelj v Pariz, da bi poročal o novi vstanovitvi. Ko je pojasnil, kake razmere vladajo v Dunbrody, izvil se je očetom vzklik obžalovanja in sočutja, in svetovali so P. Francu, naj Dunbrody ostavi. Toda P. Franc je hotel še jedno leto poskušiti, če bi bilo mogoče Dunbrody ohraniti pri življenju. Potem je potoval po Nemčiji, Avstriji, Švici in drugod, povsod nabiral potrebnih pomočkov in zbiral novincev. Noč in dan je bil na potovanju, da bi dobil kruha svojim otrokom v Dunbrody.

Med tem so se Trapisti v Afriki neprestano trudili. Trebili so gozde zalivali polja, ker že leto dnij ni deževalo, — dokler jim ni voda pošla, dá, celo za pitno vodo jim je predla. Čelo drugo leto ni padlo toliko dežja, da bi se napolnila orehova lupina. Vse, kar so hoteli, da bi vzrastlo, morali so umetno zalivati, in še tisto, kadar je pognalo, razjedli so merčesi. Tri tedne so hodili vsi na vse zgodaj na velik travnik, kjer je bilo kakih 30 oralov obdelane zemlje in sejali razne vrste sadov, kakor turšico, ječmen, in tudi kakih pet kilogramov fižola.

In vse to delo in setev ni toliko rodila, da bi jeden sam Trapist imel svojo že itak borno večerjo ob jednem postnem dnevu.

Leta 1882. je prišel P. Franc zopet pred generalni kapitelj in poročal, kako se bratom godi. Zdaj je pa padla kocka o Dunbrody-ju; očetje so namreč sklenili, da berzobjavnim potom odpravijo opatijo Dunbrody. Dne 31. avgusta leta 1882 je prišla odločilna berzobjavka v Dunbrody. Večina bratov je bilo veselih, ker prepričani so bili, da slabše ne more biti nikjer. Gotovo je vodila previdnost Božja Trapiste, da jih je prej šola terpljenja izučila, da pozneje na njim določenem kraju pridobe zmago Božjo; danes ne dvomi nihče več o tem. Dan za dnem je prešel samo v tem, da so stvari spravljali, zavijali in v zaboje devali; res, brezupen položaj je bil to; vsi so bili žalostni in poterti. Slednjič pride vendar dan 4. novembra. Tega dne namreč so odšli zjutraj ob treh Trapisti iz Dunbrody-ja. Nebo je pretakalo solze, ktere jim je celo leto odrekovalo, — za slovo; ves dopoldan namreč, korakali so peš do bližnje postaje, deževalo je neprenehoma; ko so pa stopili na železnico, prenehalo je deževati. „Z Bogom Dunbrody!“ vzdihnil je marsikdo. Res, oškropljen si bil s potom in s solzami resnično apostoljskih mož, ki niso prišli v Afriko iskat zlata, né, temveč neumerljivih duš! Ali bomo pač videli dozoreti setev, ali se bomo veselili lepih sadov? Ne vemo, ali toliko nam je znano, ga se ne prelije nobena kapljica znoja, nobena solza za stvar Božjo brez sadu! — Trapisti so bili v Dunbrody-ju od 19. julija l. 1879 do 24. novembra leta 1882. (Dalje nasl.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust.) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Misijon na Islandiji.

b) Posebni nameni:

27. **Sv. Jožef Kalas.** Požertvovalno delovanje za rešitev mladine, ki je v veliki nevarnosti.

28.) **Sv. Avguštin.** Spreobnjenje onih, ki so postali žertva krivih nauk in nenravnosti. Skerbipolne matere. Obvarovanje pred oslepljenjem. Vzgojitelji in učitelji mladine.

29.) **Obglavljenje sv. Janeza Kerst.** Avstrijski kat. shod. Leonova in Görrezova družba. Duhovniki in obhajanci.

30.) **Nedelja angeljev varuhov.** Roza Limanska. — Po mnogih krajih žalostne razmere šol in slabih časopisov. Zadeve inštitutov.

31.) **Sv. Rajmund.** Stanu primerno oskerbovanje. Nekeršeni otroci. Vse že poslane pa še ne vlišane zadeve. Udje apostoljstva molitve in bratovščive Jezusovega Serca, in sicer oni, ki so umerli v avgustu in bodo vmerli v septembru.

1.) septembra. **Sv. Egidij.** Vse ta in vsak dan v mescu naznanjene ali hitro nastale zadeve. Četerti avstrijski kat. shod. Posvečenje Avstrije presv. Sercu Jezusovemu. Beda v velikih mestih.

2.) **Sv. Štefan.** Cesar avstrijski. Dežele krone sv. Štefana Ogejska duhovščina. Nevarno bolni tega mesca.

3.) **Sv. Anton Izida in tovariši.** Pokristijanenje Japonske Resnično spreobnjenje h Kristusu in Njegovi Cerkvi takoimenovanih olikanih krogov.

4.) **Sv. Rozala.** Odvernitev kuge nenravnosti. — Bedno stanje srednjega stanu. Dekliške družbe. Zadolžene družine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Da bi Bog dal lepo vreme, vzlasti da bi se mogla mrva v lepem spraviti. —

Zahvale.

V skerbi sem bil namreč, bom li srečno prebil drugi tečaj letošnjega šolskega leta ali ne. Oberrnil sem se torej zaupljivo k sv. Jožefu in Mariji Devici z obljubo, da hočem opraviti devetdnevnicu in v »Danici« naznaniti, ako bodem uslišan. Bil sem uslišan in naznanjam to v »Danici«. Čast in hvala torej Mariji Devici in sv. Jožefu! B. L., dijak ljublj. gymn.

Pred nekaj časom sem bila zelo nevarno bolana; oberrnila sem se do N. lj. Gospe presv. Serca s prošnjo in zaterdilom, da hočem v »Danici« razglasiti, ako mi sprosi zopet zdravje. Res se je zgodilo tako: na priprošnje N. lj. Gospe presv. Serca sem popolnoma ozdravela; zato naj bo hvaljena na veke N. lj. Gospa presv. Serca!

V Ljubljani, 20. avg. 1895.

J. G.

Podpisana se tem potom zahvaljujem N. lj. Gospe presv. Serca za dobljeno zdravje. Močno sem zbolela na nogah, terpela velike bolečine, rabila zdravila — pa ni nič pomagalo. Pišem neki osebi v Ljubljano, naj mi preskerbi potrebnih zdravil; a dotična oseba mi odpiše, da me mora zdravnik sam videti, samih zdravil ne kaže pošiljati. Ve pa, pravi, za neko drugo zdravilo: priporočila me je naši ljubi Gospe presvetega Serca ter opravljala devetdnevnicu za moje ozdravljenje, če je Božja volja. Čez nekaj časa potem sem res popolnoma ozdravela, tako da ne čutim nobenih bolečin več. Štejem si v svojo prijetno dolžnost, da to očitno naznanim v »Danici« v povzdigo časti in slave Marijine.

Žužemberk, dne 23. avg.

M. G.

Neki solarček je bil na smertni postelji. Vsi so že obupali nad njegovim ozdravljenjem. Z vsem zaupanjem se zatečemo zadnji pot k N. lj. Gospe presv. Serca — in glej, ne brez uspeha! Solarček je popolnoma ozdravel in zdaj se ves zdrav veseli šolskih počitnic.

M. K.

Podpisana sem storila obljubo, da bom precej v »Danici« razglasila, ako bom rešena velike nesreče, ktera mi je pretila. Res sem bila rešena! Zato danes to obljubo spolnujem s terdnim prepričanjem, da sem to milost zadobila od presv. Serca Jezusovega, na mogočno priprošnje N. lj. Gospe dobrega sveta, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega, čudodelnega svetnika v vseh nadlogah in sv. Alojzija.

V Škofji Loki, 19. avg.

M. J.

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba ima prihodnji torek, dne 1. septembra na Rožniku sveto mašo za žive in umerle družbenike zjutraj ob pol 6. z darovanjem za uboge podpirane od Vincencijeve družbe.

Pastirski list so izdali pred kratkem kerški knezoškof dr. Jož. Kahn, v katerem z navdušenjem in prepričevalno besedo govori Koroščem o volitvah, ktere se imajo veršiti za koroški deželni zbor. Tu

povdarjajo mnogo rečij: vestna dolžnost vsacega katoličana je, da se vdeleži volitev, ker je na enem glasu pogosto veliko ležeče, kteri poslanec bo izvoljen. Poslanci pa delajo postave; te so ali cerkvene ali proticerkvene, kakoršen je poslanec. Zato naj volijo le verne katoličane za poslance. Kteri so taki, „poznate jih“ pravijo „lahko na jednom znamenju: povprašujte ali kaj spolnujejo svoje verske dolžnosti, ali hodijo k Božji službi, k sv. inaši, ali posvečujejo praznike, ali sprejemajo sv. zakramente? Na tem bodete lahko spoznali, ali je ta ali oni, ki se vam za poslanca ponuja, veren kristjan ali ne.“ To še tedaj ni vse, če kdo pravi: jaz zoper vero nimam nič: jaz jo visoko čislam itd. . . to še ni cel katoličan. Katekizem pravi, da vera samo v sercu ne zadostuje, temveč treba jo je tudi v dejanju kazati, in jo, če treba, z besedo odločno spoznavati t. j. po Božjih in cerkvenih zapovedih živeti. Takim ljudem, ki nalašč nočejo po Božjih in cerkvenih zapovedih pa tudi ne verjamo, če terdijo: vera nam je sveta stvar, zoper vero nimam nič itd. . . Kako jo bo čislal, če jo prav nič ne spolnuje. Čisla jo pač morebiti zaradi lastnega dobička ali iz strahu pred lastno škodo — čisla jo pri svojih podložnih; te hoče imeti verne, zato da mu ne kradejo, da ga ne goljufajo, da mu zvesto služijo, vere same na sebi gotovo ne čisla, če je ne spolnuje v dejanju. Torej dosleden mora biti značajen človek!

Knezoškof konečno v svojem pastirskem listu priporočajo vernikom molitev za srečen izid važnih volitev; ukazujejo svojim duhovnikom, da naj v ta namen izpostavijo sv. Rešnje Telo . . . sploh priporočajo na volilni dan molitev sv. rožnega venca v cerkvi ali domači hiši, da bi Bog blagoslovil trud za dobre volitve. — Liberalci seveda strašno rohné in se jeze pené zaradi teh naredb knezoškofovih, kakor so kranjski liberalci svoj čas zoper našega škofa, ker so ob času volitev v kranjski deželni zbor ukazali izpostaviti sv. R. Telo in priporočali molitev. Ta bi bila lepa, ko bi morali katol. škofje brezverne liberalce vprašati, kdaj smejo izpostaviti sv. R. Telo, kdaj pa ne! Kam bi prišli s cerkvenim življenjem, če bi se škofje in duhovniki ozirali na njihova kritikovanja!

V bogoslovno semenišče ljubljansko so doslej na novo sprejeti naslednji abiturijenti gg.: Barle Ivan iz Senčurja, Čop Anton iz Breznice, Janc Peter iz Križev, Kolbezen Leopold iz Črnomlja, Kraker Josip iz Starega Loga, Kralj France iz Strug, Legat Evgen iz Zagorja, Majdič France iz Čemšenika, Ocepek Josip iz Zagorja, Ogrizek Jakob iz Slavine, Plahutnik Ivan iz Ljubljane, Rebol France iz Preddvora, Skubic Anton iz Lipoglava, Sušnik Matevž iz Trate, Terškan Štefan iz Sostra, Zabret Valentin iz Predoselj.

Ljubite resnico! Skušen jetniški duhovnik pri-poveduje: Pred nekaj leti je prišel mlad tergovec, ko je bil dostal triletno kazen, k meni po slovo. Iz Berlina je bil doma in je imel tam mlado ženo in jednega otroka.

„Kaj naj pa počnem?“ me je pogostokrat vprašal; še enkrat ga opnim, naj ljubi resnico in ima vedno zapovedi Božje pred očmi. Ali zopet me za-verne, da ne more nikjer dobiti službe, če pove resnico, da je namreč zaradi goljufije bil tri leta v ječi. Vendar mi po dolgem prigovarjanji obljubi, da bode govoril resnico.

Več let pozneje me obišče gosposko oblečen človek, v katerem sem spoznal prejšnjega kaznjenca; — pripoveduje mi sledeče:

„Veleč. gospod! Precej po svojem pribodu v Berlin se oglasim pri slovečem tergovcu in ga poprosim službe. Pokažem mu prejšnja svoja odlična spričevala, ktera je skerbno pregledal. Kar me vpraša: „Kje pa ste bili zadnje tri leta?“ Serce mi jame glasno utripati, toda odkritoserčno odgovorim: „V kaznilnici sem bil!“ — „Zakaj so Vas kaznovali?“ — „Zavoljo goljufije.“ — „Kako se upate kar očitno povedati, ko lahko veste, da se pri takih okoliščinah ne bodeva veliko razgovarjala?“ — „Tamošnji duhovnik mi je svetoval, naj vedno resnico govorim, in jaz sem mu obljubil.“ — „No, ali ste pa tudi obljubili duhovniku?“ odgovori tergovec, „da boste odslej zvesti in pošteni v svojem poklicu?“ „Tako je tudi to sem obljubil.“ Stari gospod mi ponudi roko in reče: „Ker ste jedno obljubo držali in povedali resnico, Vam verujem, da boste i drugo in zvesto služili.“ — In kar drugi po cele tedne iščejo, sem našel jaz takoj. — ker sem resnico govoril.“

Tako mi je pripovedoval kaznjeneec, ki živi sedaj v jako ugodnih razmerah. Pa naj zdaj še kdo reče, če kaj veljajo oni vsakdanji izgovori: „Moral ali morala sem se zlagati; morala sem drugače povedati, kakor je res, če ne bi pa ne bil prodal ali prodala, če ne bi pa ne dobil te službe itd. . .“ Ne! govori vselej resnico! Vsaka laž bodisi v šali bodisi v resnici — je greh; govori vselej resnico, ali pa molči, in ljudje se bodo zanesli na Tvojo besedo rekoč: „Res je, kar pravi, ta se ne laže!“

Člani avstr. vladarske hiše, iskreni čistilci najsv. Zakramenta. Ana Avstrijska, habsburška princeznja, je ustanovila na Francoskem prvi samostan večnega in slovesnega češčenja Jezusa v najsv. Zakramentu. Zgodilo se je pa to tako-le: Grozno je terpela Francoska proti koncu 16. in v začetku 17. stoletja vsled nastalih verskih in meščanskih bojev. Mogočni tedanji minister, kardinal Richelieu (r. Rišelje) je sicer pomiril in ponižal republikanske kalvinske hugenote in nemirne državne velikaše. Po njegovi in po kralja Ludovika XIII smerti (1643) pa je zopet državi priklopela nevarnost do verhunca. — ker je zadivjala divja in usodna verska in meščanska vojna, ki je lepo kraljestvo pripravila prav do skrajnega roba silnega propada. Takrat je vladala pobožna kraljica Ana Avstrijska v imenu svojega mladoletnega sina Ludovika XIV. Videla je, da je stolno mesto Pariz v kervavem uporu, da pustošijo pokrajine kalvinski hugenoti, da se vse verske in meščanske vezi raztergane. — in ona je bila tu s svojimi svetovalci, ne da bi vedela, kako bi splošno pogubo zabranila; spredvidela je, da tu ne izda vsa človeška modrost in vladarska moč prav nič. V tej skrajni potrebi se oberne Ana do mogočnega Vladarja nebes in zemlje in Mu obljubi, da je pripravljena vse storiti, kar bode njenemu spovedniku razodel. Ta, jako razsvetljeni mož, je dobil naročilo, naj moli in prosi Boga razsvetljenja, kaj bi Njegovo pravičnost potolažilo, za grehe ljudstva zadostilo in priklicalo Njegovo usmilenje kraljestvu in zlasti glavnemu mestu. Po večdnevni molitvi se služabnik Božji ni mogel iznebiti misli: „Ustanoviti se mora družba duhovnih devic,

ki naj bi noč in dan neprestano skozi leto častile in molile najsv. Zakrament v duhu pokore in pričele prošnje v zadoščenje za storjene pregrehe in hudobije. To vstanovo naj bi posvetila kraljica blaginji Francoske in naj bi osebno z vervico krog vratu in gorečo svečo v roki otvorila s slovesno molitvijo pred najsv. Zakramentom to sveto molitveno službo.“ — Pobožna kraljica je iz celega serca to obljubila in izročila svojemu spovedniku potrebna sredstva, da obljubo kolikor mogoče hitro izverši. Vstanova se se je res napravila; samostansko poslopje in novo posvečeno poslopje so izročili blaženi Matildi od najsv. Zakramenta in petim benediktinkam, in na določeni dan, 12. 3., v četrtek 1. 1654 se je pričelo z veliko slovesnostjo vedno češčenje, katero, kakor je bilo sklenjeno, je otvorila kraljica sama v spremstvu svojih državnikov, padla v prah pred Kralja vseh kraljev in ga ponižno molila. In glej — viharni dogodki, ki so pripravljali vsi deželi grozen strah, so prenehali skoro ravno takrat, ko se je pričelo vedno češčenje. Še tisti mesec se podverže uporno glavno mesto njeni vladi, in kmalu za njim tudi drugi deli kraljestva, tako da je že drugo leto mladi kralj Ludovik XIV. tako mirno in neovirano vladal, kakor bi ne bil nikdar v njegovem kraljestvu kedaj mir kaljen.

Tako molijo še dandanes karmeličanke po noči in po dnevi sv. Rešnje Telo, in sicer iz tega namena, da bi zadostovale Jezusu vsa razžaljenja, ki se Mu gode z različnimi grehi, zlasti v tem Zakramentu in odvernile jezo Božjo, ki jo kliče nad se hudobija človeška. In nobenega drugega namena tudi nima vedno bolj se razširjajoče ponočno češčenje najsv. Zakramenta. In ako zgodovina priča o velikih sadovih in vseh tih tega češčenja, smemo za terdno upati, da tudi v današnjih burnih in npravno propadlih časih ta molitev no bo — zastoj!

Sramota za kerščansko Evropo. Časniki dan na dan poročajo, kako strašno se zopet preganjajo kristijani po Turčiji. Neki misijonar s Krete dolži na ravnost evropske velesile, da so krive strašnega prelivanja kervi kakor se sedaj godi na otoku Kreti in Armeniji. Ko bi bile te jedine, ter jedna drugi zaupale, bi Turčini mirovali. Iz Kaneje na Kreti poroča omenjeni misijonar, da so na binkoštno nedeljo Mahomedanci grozno pomorili 30 kristjanov. Dva so umirajoča prenesli v ondotni kapucinski samostan. Jeden izmed njih je imel toliko ran, da je bil podoben sv. mučencu Sebastijanu, družega j. kroglja zadela prav blizu katol. cerkve. Na večer binkoštnega praznika je bila vsa okolica, kanejska veliko pogorišče. — Kristjanov so pomorili na tisoče. — Iz Armenije poroča višji cerkveni dostojanstvenik: Cerkve in samostani so požgani in razderti; sv. križ in evangelij v tla poteptan; kristjani v veliki množici pomorjeni, žene in otroci v sužnost odpeljani; na tisoče jih je odpadlo k islamu; kar je duhovnikov in veljavnih mož pri življenju ostalo, zdihujejo ječah; vsa dežela je opustošena ter v največji revščini — to je tedaj podoba Armenije, katero so evropske velesile „varovale“.

Listnica vredništva: G. J. L.-K v Z. • Dar za sv. Deltinstvo je v štev. 30. •